

Parlament del President
de la SOCIETAT CATALANA DE BIOLOGIA
Dr. Josep Alsina i Bofill

Senyores, senyors:

Per segona vegada en el terme de mig any la SOCIETAT CATALANA DE BIOLOGIA s'ha de reunir en senyal de dol. Avui, en memòria de Leandre Cervera i Astor, darrer president de la nostra Societat abans de la seva actual represa. Per aquesta tan pròxima comunitat directiva, em sento més autoritzat encara que en d'altres ocasions per a fer-me portaveu de la nostra Societat i agrair en nom d'ella ben vivament el condol que significa la presència ací de tants de companys en la noble feina biològica, dels representants de la Secció de Ciències i del Secretari General de l'Institut d'Estudis Catalans.

I haig de dir també com ens sentim honorats per la companyia de la senyora vídua i del fill del Dr. Cervera. Ells són testimoni, el més idoni, del lligam afectiu indestructible i cordial que ha de mantenir entre els biòlegs el record emocionat i vigent de Leandre Cervera i Astor.

El professor Santiago Pi i Sunyer, i els doctors Miquel Taverna i Jaume Valero han evocat les principals facetes de la forta personalitat de Leandre Cervera. Els qui el conegueren hauran recordat, i els qui no el conegueren hauran après, que Leandre Cervera era un bon biòleg artesà que a través de la fisiologia derivà cap als estudis endocrinològics i es convertí en l'endocrinòleg més distingit del nostre país tant en el terreny teòric com en el de la pràctica clínica. Que era també un excellent literat no solament per l'estil viu, precís, elegant, ric de lèxic i gramaticalment correcte que llueix en totes les seves publicacions, sinó també pels seus treballs específicament literaris de biografia i d'assaig. I, per damunt de tot, que fou l'animador eficient de nobles empreses de cultura al servei del seu abrandat sentiment patriòtic.

És just de destacar entre totes la fundació i l'edició de «La Medicina

Catalana», la millor revista mèdica que mai hagi aparegut al nostre país, a cavall de la qual dugué a terme la croada (el mot és d'ell) d'agermanament occità. De la mà de Cervera, el somni del reialme pirinenc prengué vida, efímera però cordial i fructífera, en el camp de la Biologia.

L'evocació feta pels oradors que m'han precedit és insuperable: res d'essencial no podria afegir-hi. Només vull fer constar que tota la vida acadèmica de Leandre Cervera s'entronca preferentment a la SOCIETAT DE BIOLOGIA DE BARCELONA. Estudiant encara, en fou nomenat membre agregat quan aquesta filial de l'Institut d'Estudis Catalans fou fundada el 1913. L'any següent ja passà a ésser-ne membre numerari, i del 1915 al 1919 n'ocupà la Secretaria General. El 1935 en fou elegit President. I encara ho era quan la Societat hagué de dissoldre's, i de segur que n'hauria dirigit i activat la reorganització, que finalment hem hagut de dur a terme sense ell, atuit en una llarga i dolorosa invalidesa, la més amarga que podia colpir un home de tanta intel·ligència, de tanta vitalitat, de tant d'entusiasme com fou Leandre Cervera.

La seva figura era exactament l'estampa física d'aquestes condicions d'intel·ligència i de caràcter.

Jo el recordo ran de les seves freqüents vingudes a la Clínica Mèdica Universitària de Ferrer i Solervicens, en cerca d'algun eventual col·laborador de la seva revista, sempre disposat a conversar una estona amb el seu company de sempre i amic, Joan Codina i Altés. Irrompia decidit, amb el cap alt, la mirada inquisitiva i penetrant malgrat la forta miopia, el gest i la veu de qui ha nascut per a dirigir, sempre amb un projecte entre mans. Certament, aquesta no era pas la imatge d'un corredor de Biologia, com ell mateix s'havia intitulat, sinó la d'un apassionat i tenaç lluitador a l'encaç d'un ideal nobilíssim.

Avui, en dir-li el nostre adéu definitiu, veiem ben clar que ningú amb més mèrit que Leandre Cervera i Astor pot ésser erigit com a símbol i a tall d'estímul de tots els qui treballen i breguen per la cultura de llur país.